

A zsúfolásig megtelt, elegáns RKN-előadóteremben már az ülőalkalmatosságok ötletes elrendezése is jelezte, hogy nem mindennapi produkcióra számíthatnak az egybegyűltek.

Lászlóffy Aladár - akit nagy szeretettel fogadott a tömeg - azonnal kitapogatta a terem pulzusát, és interaktív beszélgetést, együttgondolkodást gerjesztő vitaindítóval kezdte el irodalmi estjét. A költőnek a lehető legaktuálisabb politikai és társadalmi eseményeket, illetve jelenségeket sikerült másodpercek alatt átfordítani, "átvetíteni" az irodalom, a művészet és a vallás vásznára.

Beszélt az árvizekről és a lelki árvizekről, a hirosimásításról és a szoborrobbantásokról, az emberiség jövőjéről és a teremtésről.

Eredeti képzetársításai lekötötték a termet, és felcsattanó taps jelezte, ha a társadalomkutató, illetve kisebbségi politika porondjára el-elkanyarodva sikerült valamire "látványosan" rátapintania.

A szerző első "vitapartnere" a hallgatóság soraiban álló pápai prelátus, *Czirják Árpád* volt, aki jól érezte meg, hogy a jelenlevőket - főleg a rendkívül nagy számban megjelent fiatalokat - mennyire foglalkoztatja az ún. globalizáció, így ennek univerzális összefüggéseiről faggatta a költőt.

Lászlóffy Aladár a rá annyira jellemző nyitottsággal és eredetiséggel "kezelte" a témát, jelezve: a globalizáció nem küszöbön álló válság, hanem egy kihívás. Lényegében arról van szó: meginognak az értékrendek, és az érintett közösségektől függ, hogy ezek összeomlanak, vagy csak meginognak.

A globalizációval kapcsolatos kérdésözönre (volt aki az úgynevezett. újtranszszilvanizmus szemszögéből közelítette meg a témát) a költő újabb verseivel, illetve frappáns, anekdotákkal színezett, közérthető és logikus eszmefuttatásokkal válaszolt.

- Én nem hiszek a globalizációban - mondta végül, és mindnyájunk sorsát a Jónásiban vélte felfedezni: küldetését mindenkinek be kell fejezni, de ennek időtartama és körülményei "nem globalizáltak", hanem nagyon is emberre szabottak, nagyon is magányosak.

Szabó Csaba (Kolozsvár)

Gratulálunk az "Armenia" Örménymagyar Baráti Társaság azon tagjainak, akik a Sapientia Alapítvány doktori, illetve kutatói ösztöndíját pályázati úton elnyerték. Ezek:

Sztranyiczki Szilárd (jog),
Joikits Melinda (irodalomtudomány),
Szenkovits Ferenc (matematika).

Hiradó

A Fővárosi Örmény Klub szokásos klubestje 2001. április 19-én lesz a Magyarok Házában, Budapest V. kerület, Semmelweis u. 1-3. alatt, a Zeneteremben.

Folytatjuk a gyűjtést a gyergyószentmiklósi, és az erzsébetvárosi templom felújítására! Kérünk mindenkit, támogassa ezt a fontos célt, műemléktemplomaink megőrzését. Az adományokat az impresszumban közölt címen (az EÖGYKE székhelyén) és bankszámlán is el lehet juttatni.

A számlaszám: 10100792-72594972-00000007

Könyvadományokat gyűjtünk a TÉKA könyvtárának támogatására! Elsősorban a magyar irodalom alapműveire számítunk!

Gyermekrajzpályázat. "Mit jelent számomra Szent István és országa, a keresztény magyar államiság 1000 esztendeje" című rajzversenyünkre a jelentkezés határidejét 2001. április 30. napjáig meghosszabbítjuk. A versenyre 18 éves korig várjuk a jelentkezést a rajzok megküldésével (Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület 1251 Budapest Pf. 70.) A rajzok hátoldalára kérjük ráírni az alkotó nevét, címét, telefonszámát és születési dátumát. Várjuk ifjú művészpályázók jelentkezését is a rajzkiállítás megnyitó műsorához.

Nagy érdeklődés kísérte dr. Issekutz Sarolta, az EÖGYKE elnöke előadását a Szent Margit Gimnáziumban indított "Templom és iskola" előadássorozat "Ember és erkölcs" c. első tanácskozásán. Felkért előadóként az "Örmények Magyarországon" c. előadásában történelmi adatokkal bizonyítottan emelte ki azt aényt, hogy a hazai kisebbségekkel ellentétben Magyarországon sohasem volt örmény kérdés, mert a betelepülés után - amelynek 2002-ben ünnepeljük 330 éves évfordulóját - őseink tiszta szívvel magyarrá váltak, örmény gyökereikre büszkén, hagyományaikhoz, vallásukhoz ragaszkodva. Sajnálatos, hogy a XX. század utolsó éveiben a Szovjetunióból gazdasági megfontolásból hazánkba vándorolt örmények "örmény kérdést" szítottak, kisebbségként magukat állítva egyedül örménynek. Morális gátat nem ismerve még a történelemhamisítástól sem riadnak vissza. Vezetőjük - egy kézben politikai, gazdasági, egyházi és média hatalmat koncentrálnak - kezd a történelmünk sötét korszakainak még sötétebb vezetőire emlékeztetni.

Természetesen csak kisebbségi mértékkel, de ez is súlyosan romboló hatású, különösen a tömegtájékoztató félrevezetése miatt.

A történelemtanárok, könyvtárosok, civil szervezetek képviselői érdeklődéssel hallgatták a hazai történelmi örménység, a magyarörmények dicső múltjáról szóló előadást, amelyből igen kevés tárgyi ismerettel rendelkeztek. Megállapították, hogy a történelemoktatás súlyos hiányait sürgősen orvosolni kell. Ugyanakkor megdöbbenéssel hallgatták a napjainkban zajló, hihetetlennek tűnő történéseket, a római katolikus örmény templomnak, múzeumnak egy újonnan alakult "egyház" által véghezvitt elbitorlásáról, a napjainkban is gyakorolt szovjet módszer változatlanul, büntetlenül folyó alkalmazásáról.

(M)

Március 15 AZ EÖGYKE KOSZORÚI

Az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület delegációja két méltó koszorúzáson vett részt az Egyesület nevében az 1848-as forradalom és szabadságharc évfordulójával kapcsolatosan. Az elsőre a Duna-parton álló, jól ismert Bem-szobornál került sor március 14-én délelőtt.

A Bem-szobor különleges helyet foglal el Budapest szívében. Egyrészt a tábornok, az "apó" (teljes nevén *József Zachariasz Bem*) a szabadságharc egyik legkedveltebb alakja. Az őt övező, korabeli, szeretettel teli tiszteletet remekül közvetíti számunkra a "Bem apó" elnevezés. Kevés alakja van a magyar történelemnek, akit ennyire meghitt, kedves jelzővel emlegetünk. Azok közé tartozik, akik alakjukkal és viselkedésükkel méltóképpen képviselik 1848-49 csodálatos igyekezetét, a nemzeti szűkkebléség távoltagezését, a szabadságharc sok nemzetet átölelő jellegét.

Másrészt a budai Bem-szobor az, amely nemcsak a XIX. századi magyar-lengyel testvériséget, de ennek a két népnek XX. századi kézfogását is jelképezi, hiszen 1956 október 23-án a Műegyetem diáksága s a hozzájuk csatlakozó sokezer ember ide vonult először, hogy hangot adjon szolidaritásának a lengyelországi "eseményekkel" kapcsolatban s itt hangzott el